

Si el sobiranisme guanya, el primer que ha de fer és obrir els braços als que van votar “no”

Fabian Mohedano / @fabianmohedano

Un dels trets d'identitat de **Junts pel Sí** en la seva formulació ha estat posar al davant allò que uneix i no el que separa, i posar al davant no tant d'on ve cadascú (que Déu n'hi do motxilles i trajectòries dispars), sinó quin és l'objectiu comú. Tots els matisos contribueixen a l'impuls d'una candidatura plural i transversal que té com a missió principal el reclam de la dignitat democràtica. Ara bé, no es pot oblidar que **Catalunya és com és gràcies també a la història d'Espanya -de la qual ha format part en els darrers segles**. No podem obviar que els catalans progressistes sempre ens hem reconegut en l'esforç liberal de Cadis contra les lleis velles, en la Gloriosa i en el Govern de Prim, en el Pacte de Sant Sebastià, i en la Transició política de 1976-78 i en la modernització (insuficient i amb molts defectes) impulsada pel PSOE de Felipe González, Ernest Lluch i tots els socialdemòcrates (entre els quals també s'adcrivia Jordi Pujol, almenys a les seves memòries). I més recentment en el compromís de Zapatero amb la memòria història i amb el reconeixement del matrimoni igualitari.

L'avenç i el progrés per a Catalunya serà possible si es té en compte que **el que molesta no és l'independentisme, sinó el reduccionisme** i la manca de relativisme en la formulació dels plantejaments. El procés català, si realment vol ser de caràcter revolucionari (o si és que encara ho ha de demostrar més), ha de ser capaç de mantenir molts diàlegs alhora: esquerra-dreta, camp-ciutat, ciutadans-emigrants-refugiats, Catalunya-Castella, Catalunya-Espanya, indignats-casta, gent ocupada-aturats de llarga durada. No es pot reduir a una sola dicotomia.

La il·lusió per **construir un país nou requereix crítica al passat**, al poder, de manera que sigui possible reconèixer tots els errors comesos. D'altra banda, cal ampliar la capacitat de decisió en els processos de construcció institucional. Per tant, l'anhel de llibertat i la voluntat d'ampliació del control democràtic no es poden dissociar de la crítica al poder.

Com es gestiona l'endemà del 27-S?

El principi de tolerància és clau l'endemà de les eleccions, el 28-S. Cal impedir una interpretació única dels resultats perquè faria inviable la gestió de la pluralitat. **Una victòria folgada del sobiranisme fins i tot requeriria més cura** davant els primers passos a realitzar per part del Parlament de Catalunya. Recordem que la nació és la unió voluntària dels ciutadans. Són ciutadans lliures que han de poder continuar exercint el seu dret d'autodeterminació. Cal tenir en compte que hi ha una Catalunya que no vol deixar de ser catalana ni espanyola. Hem après, però, que les identitats no tenen per què anar lligades a les formes d'administració. Hi ha una Catalunya que sempre ha demanat autonomia però que no vol la separació. El problema complicat, o impossible, de resoldre, des d'una perspectiva republicana, és com respectar els drets d'una meitat de Catalunya sense laminar els drets de l'altra meitat.

La **desobediència com a trencament** del contracte social amb l'Estat és una excepció, i ha de ser racionalment fundada. És un acte que reclama canviar de dalt a baix l'ordenament i, per tant, no és un acte destructiu, sinó que té un caràcter innovador. Rupturistes de mena poden i han de dibuixar un escenari de resistència al govern civil davant l'immobilisme del Govern actual a Espanya.

Finalment, el que ha estat un comú denominador per al conjunt del catalanisme històric és la seva trajectòria de lluita per la dignitat humana, que cal no oblidar. Existeixen persones molt rellevants

en la història del catalanisme que han partit d'aquesta idea. No diré cap nom per evitar posar-me en un jardí amb els historiadors, bons, molt bons, que tenen punts de vista força diferents. Per tots els que ens han precedit, nosaltres els ciutadans de Catalunya, ens mereixem una solució inclusiva, secular, racional i cívica.

Un apunt final: si el sobiranisme guanya la votació, **el primer que haurà de fer és obrir els braços als que van votar "no"**. Aquest país el construirem entre tots. Els resultats, siguin els que siguin, no seran cap veritat absoluta ni definitiva. És el començament d'una nova etapa. El mínim que podem exigir al conjunt dels demòcrates espanyols i al sobiranisme és que plegats despleguin vies de diàleg basades en el sentit comú i en l'argumentació racional.

Fabian Mohedano és treballòleg i actualment és candidat per Junts pel Sí a Barcelona.